

Snega še in še

Zime so bile včasih zelo hude, dolge in sneg je zapadel dostikrat tako visoko, da je zakril celo bodečo žico, ki je obdajala pašnike pri domačijah. Moj oče je pripovedoval, da se je pogosto spustil s smučmi čez polje, travnike, skozi gozd in po ozkih stezah navzdol proti vasi. Tako je bil v nekaj minutah v šoli, domov pa je potreboval najmanj uro in pol. Tudi sam se spominjam snežene zime v šestdesetih letih.

Otroci smo se seveda veselili, saj smo se lahko kepali, sankali, smučali in postavljali snežake. Dobro še vem, kot bi bilo včeraj, da sem nenehno strmел skozi okno in opazoval ples snežink. Bil je 21. december, torej začetek zimskega časa. Ravno smo obravnavali zimo in takrat sta se snov in vreme sijajno ujemala. Na srečo se je ta dan mudil v vasi tudi moj dedej in skupno sva se po pouku napotila proti domu.

Zapadlo je že več kot pol metra snega. Dedej je gazil pred mano, jaz pa sem capljal za njim. Pripovedoval mi je marsikaj zanimivega, med drugim tudi dogodivščino, ki se je res zgodila.

V zelo krutem času po drugi svetovni vojni so bili možje dostikrat brezposelni, v zimskih mesecih pa so tako in tako ostali doma. Morali so pa dvakrat tedensko na občino, da so se tam javili. Po domače so rekli, da morajo „štemplat it“. Tudi moj dedej in njegov brat, moj stari stric, sta teden za tednom hodila v dolino, da sta opravila to dolžnost. Seveda sta v vaški trgovini tudi nakupila, kar so pač nujno potrebovali za preživetje. Moj stari stric je bil zelo zanimiv mož. Bil je v vojni in nato v ujetništvu v Sibiriji. Verjetno se ga je tudi zaradi te vojne travme včasih malo nacukal in potem v gostilni „pri Birtu“ pripovedoval o svojih doživetjih. Nekega dne se je precej zakasnil in se šele pozno ponoči napotil proti domačiji, ki je bila oddaljena skoraj dve uri zimske hoje.

„Poglej, ravno tu se je zgodilo,“ je rekel dedej in se ustavil.

„Kaj?“ sem ga začudeno vprašal.

„Ravno tu je tvoj stari stric obležal v snegu.“

„Ja, in kaj potem?“

„Tedaj je bil ravno tako kot danes zelo močan snežni metež,“ je nadaljeval dedej. „Ker je bil stric zelo utrujen, se je usedel kar v sneg, da bi si malo odpočil. Seveda pa je bil pa tudi malo nacukan,“ se je nasmehnil dedej. „Doma smo bili v skrbeh, zato smo poslali tvojega ateja, da gre stricu naproti. Ja, in ravno tu, kjer zdaj stojiva, ga je tvoj oče našel. Bil je že pokrit s snegom in trdno je spal. Komaj komaj ga je spraval naprej in z veliko muko sta prišla pozno po polnoči domov.“

„Dedej, dedej, hitro greva naprej, poglej koliko snega je že,“ sem rekel in celo pot domov me je spremljala misel na to, kar mi je dedej ravnokar pripovedoval.